

wa jest konsystencji miękkiej. Ruchy robaczkowe bardzo słabe. Koń stoi spokojnie i ogląda się za jedzeniem. Podanie Prostygminy w ilości 1 ml spowodowało po upływie 40 minut dość obfite wypróżnienie. W godzinach popołudniowych koń ponownie oddał kał w mniejszej jak poprzednio ilości. Czwartego dnia choroby, koń został wydany jako zdrowy.

Leczenie zatkań okrężnicy małej nie odbiegało od ogólnie przyjętych zaleceń z zastrzeżeniem, że nie stosowano aloesu i istycyny. Jednorazowe podanie soli Glauberskiej, głębokie wlewianie 2 razy dziennie, aż do skutku przy znacznych parciach znieczulenie epiduralne (pomiędzy pierwszym a drugim kręgiem ogonowym 1% roztworu nowocainy w ilości 10—20 ml) dawało dobre wyniki.

We wszystkich przypadkach istnienia stanu zapalnego jelit podawano walwanol 1 lub 2 razy dziennie przez 2—4 dni.

Wnioski końcowe.

1. Zaleganie treści w jelitach grubych może być skutecznie leczone bez stosowania aloesu i istycyny.
2. Odsetek przypadków śmiertelnych przemawia za skutecznością stosowanych metod leczenia a mianowicie: na 21 doprowadzonych przypadków w zaleganiu w jelicie ślepych obserwowano 1 zejście śmiertelne, przy czym stan zwierzęcia w chwili doprowadzenia nie rokował wyleczenia, na 126 przypadków zalegania w okrężnicy dużej obserwowano 2 przypadki śmiertelne, spowodowane skrętem okrężnicy dużej, stwierdzonym badaniem klinicznym w dniu doprowadzenia; na 43 przypadki zaczopowania okrężnicy małej obserwowano 2 przypadki śmiertelne, które w chwili doprowadzenia nie rokowały wyleczenia (1 doprowadzony w stanie agonalnym, drugi z objawami zapalenia otrzewnej).

Piśmiennictwo

1. Boczarow — Patologia i Terapia Szczegółowa Niezaraźliwych Wewnętrznych Chorób Zwierząt Gospodarskich, 1950.
2. Cakalia — Wojskowy Przegląd Wet., Nr 4, 1951, 3. Finik — Przegląd Weterynaryjny Nr 5, 1931 r. 4. Gratzl — Med. Vet., Nr 3, 1947 r. 5. Hutyra, Marek, Manninger — Spezielle Pathologie und Therapie der Haustiere, 1945, 6. Kurczab — Annales UMCS Sectio DD 1952, 7. Łopatyński — Weterynaria Współczesna Nr 4, 1938, 8. Łopatyński — Wiadomości Weterynaryjne rok 1931, str. 297, 9. Patory W. — Medycyna Weterynaryjna 1949 r. 10. Wisłocki — Kolkowe schorzenia przewodu pokarmowego u koni, 11. Wirth — Lexikon der praktischen Therapie und Prophylaxe fuer Tierärzte 1943 r. 12. Wirth, Diernhofer — Lehrbuch der inneren Krankheiten der Haustiere, 1950 r.

MIKOŁAJ TYMNIAK

P. Z. L. Z. — Wieliczka

ZASTOSOWANIE ANTIPARENU W MYOGLOBINURII U KONI ORAZ HYPOCALCAEMII U ŻREBIĄT

Antiparen A jest to jałowy roztwór: Calc. chlor., Magnes. chlor., Natr. chlor., Ephetonin O.1 w 300 cc Aq. dest.

Antiparen B zawiera oprócz poprzednich składników też dodatek glukozy.

Antiparen jak również i inne preparaty o podobnym składzie (Paresolyt: Ca Cl₂ 40, MgCl₂ 15, Aq. dest. 750; Chlor-mag-Kalz proszek w rurce szklanej — 50 ccm do sporządzania roztworu 750 ccm i in.) stosowałem wielokrotnie nie tylko w schorzeniach bydła jak np. przy porażeniach poporodowych, tężyczce łąkowej bydła, tężyczce cieląt, chorobie transportowej ale też w schorzeniach koni jak np. w ochwacie, a przede wszystkim w myoglobinurii u koni oraz w różnych zaburzeniach u źrebiąt. Leczenie było naogół skuteczne.

Zastosowanie infuzji dożylnych nie nastroczało żadnych trudności, jeżeli pacjent w czasie zabiegu stał jeszcze o własnych siłach. Wówczas po zastosowaniu jednego wlewania dożylnego Antiparenu, stan zdrowotny cho-

rego znacznie się poprawił i niebezpieczeństwo komplikacji mijało. Przypadki te zaliczałem do lżejszych.

Natomiast przypadki, w których pacjent już nie stał na kończynach o własnych siłach zaliczałem do cięższych, które jednak można było również leczyć z dobrym wynikiem wlewaniem dożylnymi Antiparenu. W czasie zabiegu przetacza się chorego konia najpraktyczniej na prawą stronę i wówczas wlewa się do v. jugularis roztwór Antiparenu. Preparat ten jest wygodny do stosowania o tyle, że zawiera już w sobie środek nasercowy, który nie trzeba stosować uprzednio przed wlewaniem dożylnym. Przed zabiegiem kończyny konia wiąże się razem i linką wyciąga się do tyłu. Chodzi o to, żeby móc spokojnie pracować znajdując się po lewej stronie konia. Dwóch krzepkich pomocników podtrzymuje głowę konia wyciągniętą lekko ku przodowi i przyciśniętą do podłożonego na słonie prześcieradła lub ręcznika. Następnie wlewa się powoli ogrzany we wiadrze z ciepłą wodą roztwór Antiparenu. Po zabiegu kończyny się rozwiązują. Koń zazwyczaj po 2—3 godz. uspokaja się, pocenie ustaje i przyjmuje pozycję pólężącą podciągając kończyny pod siebie. Wstać jednak jeszcze nie może. Dlatego też pozostawia się go w spokoju na całą noc obkładając z obu stron stomą. Oddawanie moczu i kału następuje normalnie dopiero po 12-tu godzinach. Konia karmi się tylko sianem, poidłem i wodą w dowolnej ilości. Okolicę krzyży i pośladków lekko naciera się fluidem i przykrywa się derką. Po 2—3 dniach konia można już lekko przeprowadzać, a po tygodniu używać do lekkiej pracy.

Opisany przypadek jest jednym z typowych przebiegów myoglobinurii u konia leczonego infuzją roztworu Antiparenu. Można go stosować też w połączeniu z innymi środkami i zabiegami.

Antiparen stosować też można u źrebiąt w różnych stanach zapalnych połączonych z osłabieniem sił życiowych organizmu. Zespół objawów jest zwykle następujący: osowiałość, brak apetytu, wychudzenie, przyspieszenie oddechu, osłabienie tętna, biegunka i częste występowanie licznych ropni na szyi i kończynach zwłaszcza w okolicach stawów, a więc objawy hypocalcaemii. Zastosowanie dożylnie 100 ccm Antiparenu daje doskonałe wyniki. Na drugi dzień źrebię staje się żywsze, szuka samo siana, jednak poidła jeszcze nie przyjmuje. Należy wówczas zastosować powtórnie 50 ccm Antiparenu dożylnie oraz podawać codziennie per os 10 kropli Vigantolu. Powstałe ropnie leczy się przez otwarcie, przestrzegając ogólnych zasad przyjętych w chirurgii. Wyleczenie źrebięcia następuje do 3 tygodni. Opisany drugi wypadek jest również typowym przykładem skutecznego leczenia źrebiąt.

Sama technika wlewania dożylnego nie nastrocza specjalnych trudności, jeśli się ma do dyspozycji aparat infuzyjny względnie uniwersalny korek gumowy, który się nasadza na flaszkę z Antiparenem i następnie przewraca się flaszkę do góry dnem łącząc konus korka przy pomocy węży gumowego z igłą infekcyjną.

JAN ZADURA, LUDWIK MORAWSKI

ZATRUCIA ZWIĄZKAMI CYNKU U ZWIERZĄT I LUDZI

Z Działu Anatomii Patologicznej Państw. Inst. Wet. w Puławach
Kierownik: Prof. Dr Tadeusz Żuliński.

Zatrucia związkami cynku zdarzają się bardzo rzadko. W piśmiennictwie naszym zarówno w medycynie ludzkiej jak i weterynaryjnej spotyka się tylko ogólne wzmianki o zatruciach związkami cynku, dlatego wydaje się słusznym podanie opisu kilku przypadków, które miały miejsce w terenie.

Cynk zawiera zwykle domieszki innych metali jak arsen i ołów. Sole cynku rozpuszczalne w wodzie mają własności przyżegające. Do nich należy chlorek cynkowy i siarczan cynku, które nie mają większego zna-